

Sjette episode av Einars erindringer.

En eske Langaards Blå Strek.

I tillegg til fri kost og losji, har Stiftelsen Christian Radich vært raus nok til å spandere på oss litt lommepenger, noen slanter som hovedsakelig er beregnet på personlig pleie - men som også rekker, hvis en er ytterst sparsom, til en eske Langaards Blå Strek i ny og ne. Den gang jeg reiste ut, var det mandig, ja rett og slett tøft, å dampe på en pipe eller en rullings. Og det var slettes ikke skadelig for helsa - å langt ifra!

Kjennetegnet på at du var en ekte sjømann ble opphøyet i n`te potens hvis vedkommende kunne posere på bildet med en dampende pipe, eller med en glødende sneip i den ene munnviken. Ofte ble en møtt med iøynefallende plakater der det var avbildet en gammel sjøulk i sydvest som satt i stoisk ro og dampet på sin pipe stappfull av Langaards blå strek, så naturtro at du formelig kunne ane den liflige duften fra den blå røyken som virvlet opp fra snadda.

Røykblåse - laget.

Kanskje ble han inspirert av "sjøulken i sydvest", han som fikk den lyse ideen om at vi skulle arrangere et såkalt "røykring-blåselag". Det startet med at en eldre, brunbarket seiler blant oss, trommet sammen en gjeng som skulle konkurransen om hvem som var best til å blåse runde, velformede "røykringer" ut i lufta, en stor kunst som visstnok skulle være vanskelig å mestre fullt ut. Mange prøvde seg, deriblant også undertegne - uten hell. Enden på moroa ble at den brunbarkedede - han som hadde spekulert ut denne spesielle "konkurransen" - gikk av med seieren. Den uslåelige seierherre kunne fortelle at han har røkt pipe siden han var 12 år - og at han således har opparbeidet seg lang erfaring i å mestre denne edle kunst. Den velfortjente premien er en eske Langaards blå, som den stolte vinneren tar imot med ett dypt bukk, hvoretter han setter seg ned og stapper et pipefyll i sin velbrukte snadde, mens han humrer godmodig.

Vekk fra larm og støy.

Som en kjærkommen forandring fra våre daglige turer ned til havna, foreslo Ernst en dag at nå er det på tide at vi tar oss en "skikkelig fjelltur". Han ivret etter å komme ut i den frie naturen, vekk fra larmende trafikk og eksosfylte gater. Godt for både kropp og sjel å

få litt frisk luft, mente han. Og det hørtes jo riktig forlokkende ut. Allerede dagen etter setter vi i gang med å planlegge vårt spennende prosjekt. Høstværret er strålende. Sola skinner fra en lettskyet himmel, og vi gleder oss veldig til å komme til fjells. Noen velmenende sjeler råder oss til å ta trikken i retning Nordmarka, og bli med til endestasjonen. Men det kommer selvfølgelig ikke på tale. Altfor dyrt. En tom pengepung har for lengst satt en stopper for slikt sløseri. Den siste uka har vi til og med sett oss nødsaget til å gå på "bommen", som det heter, når røyksuget har herjet som verst i kroppen. Det eneste som er igjen fra siste "tiggertur", er en sigarett - på deling. Og ennå er det noen dager igjen til "lønningsdag".

En uforglemmelig fjelltur.

Grytidlig neste morgen, i det natta er i ferd med å vike for et demrende dagslys, slenger Ernst pakksekken - som inneholder et kneipbrød og en klatt margarin - over skuldra, og jeg stapper den siste sneipen i lomma. Så gir vi oss trøstig i vei - til fots. Etter å ha trasket gatelangs en god stund, treffer vi tilfeldigvis på en morgenfugl som peker ut retningen vi må gå for å komme inn i Nordmarka, som er vårt endelige mål. På grunn av den tette bebyggelsen, må vi til stadighet gå store omveier forbi ruvende kvartaler som står i veien, noe som forlenger avstanden betraktelig. Da vi langt om lenge kommer utenom den tetteste bebyggelsen, kan vi ikke dy oss for å ta noen snarveier for å komme hurtigst mulig frem til det forgjettede sted. Av og til gjør vi noen kjempebyks over en del private stakittgjerder, andre ganger tar vi sjansen på å småspringe krumbøyd over velfriserte blomsterbed, i håp om at eieren ikke oppdager oss. Om ikke eieren ser oss, så gjør de årvåkne hundene det. Frustrerende er det å forsere iltre bikkjer som sliter i halsbåndet, reiser seg på to, flekker tenner og gneldrer som besatt mot disse frekke inntrengerne som forstyrrer husfreden. Uansett hvor lydløst vi forsøker å liste oss fram, hører disse hersens bikkjene oss. Og de holder et svare leven mens vi haster på for å komme vekk forttest mulig. Etter hvert blir det litt mer glissent mellom eneboligene. For ente gang forseres nok et gjerde, litt høyere og flottere utformet enn de andre. På motsatt side kommer vi omsider inn inn i et roligere område. Med glammen fra gneldrebikkjene syngende i ørene, trasker vi trøstig i vei - stadig videre mot nord.

Landskapet åpner seg.

Endelig. Etter hvert som vi vinner høyde, forandrer bybildet seg radikalt. Ingen bebyggelse stenger for utsikten lenger. Innover terrenget foran oss snor det seg en grusvei, flankert av noen busker og grantrær, enkeltstående og i klynger. Den svale brisen her oppe kjennes som en avkjølende pust i svette ansikter. Så en kort pause. Mens utsikten nytes, går den siste sneipen på deling. Litt lengre fremme støter vi på et kupert utmarksområde bestående av klynger med einerkratt, noen praktfulle furutrær, ispedd store mosegrodde steiner. Et variert og vakkert landskap. Min turkamerat Ernst går foran og nynner på sin favorittsang - "O sole mio".

Begeistret over å ha kommet opp i et mer landlig område, der den friske brisen avløser den tyngre luften i bykjernen, er det som om Ernst kvikner til. Mens han synger på sin yndlingsang peker han oppover mot en kupert høyde litt lengre fremme. Med glød i blikket snur han seg mot meg med et stort smil, peker og sier med skråsikker stemme - "Bakom høyden du kan se der oppe, ligger fjellviddene vi så lenge har drømt om". All tretthet er som strøket bort. Med fornyet krefter skritter vi ut, og gleder oss umåtelig til å vandre innover viddene, der en kan suge inn ekte fjelluft igjen. En fri følelse av å være omgitt av villmarka griper en med full styrke. I det vi kommer oss over høyden, havner vi i et småkupert område der det vokser einerbusker ispedd vakre treklynger av en edlere tresort. Ernst, som går foran, synger av hjertens lyst på en eller annen Caruso-sang. De klangfulle tonene bærer langt i den klare luften. Plutselig er det som om sangen blir klippet tvers av. Et forbausende rop bryter stillheten.

Hva er det som skjer.

Med vidåpne øyne snur Ernst seg og ser på meg med et spørrende blikk. Forskrekningen lyser ut av de skremte øynene hans. Med en dirrende finger peker han mot et en treklynge foran oss. Etter å ha stirret intens mot det stedet han peker mot, kan også jeg skimte en menneskelignende skapning, en skikkelse som ligner på en fornem dame. Urørlig står hun der og stirrer på oss med et bistert blikk, ikledd en svart, sid kjole med et hvitt skaut på hodet. Plutselig slår hun ut med armen og skriker med hås stemme; "Se til å fjern dere øyeblikkelig fra min private have, ellers tilkaller jeg politiet". Som forhekset står vi der. Rådsvill og forfjamset. Svetten begynner å piple

frem. Med vantro i blikket stirrer vi storøyd på hverandre. Hva er det som skjer. - "Å æ som trodde, trodde, stotrer Ernst fram med skjelvende stemme, mens resten drukner i en slags uforståelig mumling. Hit men ikke lenger. Veien videre er stengt av en harmdirrende furie. Skuffelsen er enorm. Og vi som har gledet oss slik til denne fjellturen. Alle våre forventninger er plutselig lagt i grus. Alt håp er ute. Damen hytter med neven og peker mot byen. Fullstendig lamslått gjør vi helomvending og trasker slukøret ned mot bykjernen igjen, mens vi av og til ser oss tilbake, totalt målløse av den uventede opplevelsen. Det var den fjellturen.

Nøyer oss med å utforske Slottsparken.

Det ble kun med den ene turen. Det smakte liksom ikke å prøve seg på nytt. Tenk om vi skulle støte på et nytt fruentimmer av samme kaliber? Og kanskje attpåtil bli arrestert? Heretter tar vi til takke med å utforske Slottsparken. Her får en i det minste være i fred. Ingen formanende pekefinger. Som en slags erstatning, setter vi oss ned og beskuer gardistene og vaktavløsningen foran Slottet. Interessant det også. På hjemveien hender det at vi går forbi en kafè som frister med rosinboller og wienerbrød, eller en kinematograf som skal vise en spennende film. Begge deler er det bare å plystre en lang marsj etter, da de få myntene vi har i lomma, ikke strekker til verken boller eller kino. Akk, ja, det er ikke så enkelt å være en fattig førstereis.

Ny episode neste søndag.